

‘Ik help je zo met de taart, mam. Ik loop even met tante Hen mee.’ Eenmaal boven legt tante Hennie de baby op de oude commode waar mijn ouders Hugo en mij nog op verschoond hebben. ‘Snap jij nou dat mijn ouders alles hebben bewaard in het geval de kleinkinderen zouden komen?’ Ik kijk de gedateerde kinderkamer rond die mijn ouders na de geboorte van Eline hebben ingericht.

Tante Hennie negeert mijn onbenullige geklets en komt meteen terzake. ‘Floortje, wat is er met je aan de hand? Hebben Bas en jij ruzie gehad voordat jullie hierheen kwamen? Jullie zitten elkaar wel wat op de huid, is het niet?’

Ik wist dat dit zou komen op het moment dat ze me vroeg mee naar boven te gaan. Ik kijk hoe ze behendig de billetjes van mijn neefje schoonmaakt.

‘Ik ben gewoon een beetje geïrriteerd. Het is niet de bedoeling dat dit zo openlijk voor anderen te merken is, sorry.’ Ik vermijd het oogcontact dat tante Hen ongetwijfeld met me zoekt.

‘Het is niet erg dat je geïrriteerd bent, Floor. Maar het is de verjaardag van je vader en je moeder heeft vreselijk haar best gedaan. Misschien moet je proberen om het gezellig te houden.’

Finn kirt, hij vindt het verschonen van zijn luier duidelijk geen probleem.

‘Je hebt gelijk. Het is niet goed voor Eline en Luus en ik weet dat mijn ouders zich verheugd hadden op een gezellige avond met z’n allen.’ Ik aai de baby over zijn zachte donshaartjes en zie de gelijkenis met Hugo in zijn gezichtje.

Tante Hen pakt mijn hand en kijkt me indringend aan. ‘Lieverd, ik weet dat je me niet wilt vertellen wat er tussen jou en Bas aan de hand is. Dat hoeft ook niet, maar probeer de meisjes erbuiten te houden. Dat is het enige wat ik wil zeggen. Ik hoop niet dat je vindt dat ik me er ongevraagd mee bemoei, maar ik zou het naar vinden als die kleintjes onzeker worden door de spanning tussen jullie.’

Ik vind het vervelend dat ze zich uitlaat over hoe ik met mijn kinderen om moet gaan, ook al zou ze gelijk hebben. ‘Dat weet ik zelf ook wel, hoor. Normaal gesproken laten we niets merken als de kinderen in de buurt zijn, maar vanavond ben ik moe en geïrriteerd. Laat me maar even, goed?’

Mijn tante opent haar mond om iets te zeggen, maar mijn moeder roept van beneden dat de taart op tafel staat. ‘Laten we nu maar lekker een stuk van je moeders taart gaan eten, daar wordt iedereen blij van,’ zegt ze.

Eenmaal beneden heb ik al gauw in de gaten dat Bas en mijn vader bezig zijn zich de geneugten des levens te laten welgevalen. Luidruchtige grappen, elkaar op de rug slaan en nog maar weer een slok bier, mijn kookpunt komt steeds dichterbij. Met de waarschuwing van mijn tante vers in het geheugen hou ik me in. Ik kus mijn beide kinderen op hun hoofd. ‘Zo, schatjes van me, ik denk dat jullie genoeg gegeten hebben en vast geen taart meer willen, hè?’

‘Nee, hoor, mam. Ik heb een gaatje over gelaten in mijn buik, kijk maar.’ Luus wijst op haar uitgestoken buik.

‘Hmm, ja. Nu je het zegt. Ik denk dat daar inderdaad nog wel een stukje taart in zou passen. En jij, lieverd? Heb jij ook nog wel ruimte voor oma’s taart?’ wend ik me tot mijn oudste dochter.

‘Oma’s taart is de beste, dus ik wil graag een stukje.’ Eline glimlacht en kijkt mijn moeder aan.

‘Oma, mag ik een stukje taart?’

Mijn moeder aait haar kleinkind over haar wang. ‘Kom maar met je bordje.’

Bas neemt een hapje en roept met de mond nog vol dat hij diepe bewondering heeft voor de kookkunsten van zijn schoonmoeder, ondertussen taart over tafel sproeiend.

Ik erger me kapot, maar weerhoud me van een opmerking, omdat mijn tante me juist op dat moment vraagt om de servetjes door te geven. Ik neem me voor na het toetje te vertrekken om ergere taferelen te voorkomen.

Andrea vraagt de kinderen hoe het op school gaat en of ze nog leuke dingen hebben gedaan met vriendjes en vriendinnetjes. Ik vind haar ineens een engel aan tafel.

Ik help mijn moeder met afruimen en wil het lege flesje bier van tafel meenemen als Bas mijn hand pakt en me tegenhoudt. ‘Die is nog niet leeg, schat.’ Hij zet het aan zijn lippen en enkele druppels vallen in zijn mond. ‘Zo, nu is ie leeg. Neem je een nieuwe voor me mee? Jij ook nog eentje, Frank?’

‘Bas, ik wilde eigenlijk zo gaan.’ Ik geef mijn vader geen kans te antwoorden. ‘Ik help mijn

moeder nog even in de keuken, maar het wordt al laat voor de meisjes, dus als je het niet erg vindt?' Ik verbijst me aan alle kanten.

'Hoezo, zo gaan? Je moeder komt zo met de koffie, en een lekker likeurtje. Daarna gaan we.' Bas legt nonchalant zijn arm om de rugleuning van de stoel naast hem, die waar mijn moeder op heeft gezeten, en zet een zelfvoldane glimlach op.

Op dat moment komt mijn moeder de keuken uit en vraagt wie er koffie of thee wil.

'Nou, daar zijn de meningen over verdeeld, Ilse. Ik zou wel een bakje lusten met een lekker likeurtje. Maar Floor krijgt het ineens op haar heupen en wil naar huis. De kinderen moeten naar bed.' Hij trekt een demonstratief gezicht.

Mijn moeder kijkt naar mij. 'Drink nog even gezellig een kopje koffie en dan gaan jullie daarna weg. De kinderen kunnen toch wel een keertje langer opblijven? Ze kunnen anders ook wel blijven slapen als ze dat leuk vinden,' oppert ze.

Eline reageert enthousiast: 'Ja, mam! Mogen we bij opa en oma blijven slapen? Alsjeblieft?' Ze kijkt me met grote ogen aan.

'Nee schatje, we slapen vannacht allemaal in ons eigen bedje. Volgende keer nemen we jullie pyjama en knuffels mee en dan mogen jullie een nachtje bij opa en oma slapen, goed?'

Eline kijkt teleurgesteld, maar weet ook dat het geen zin heeft om er tegenin te gaan.

Ik kijk van mijn moeder naar Bas en weer terug. 'Mam, we gaan echt zo. Ik moet eerlijk zeggen dat ik enorme hoofdpijn heb en ik ben moe.'

Nog voordat mijn moeder kan reageren, snijdt Bas haar de pas af. 'Nou, in dat geval kunnen de meisjes toch beter wel hier slapen? Dan hoeft je je daar geen zorgen over te maken. Toch, schatjes? Willen jullie gezellig hier blijven vannacht?' stookt hij onze dochters op.

Ik moet hier weg voordat het escaleert. 'Bas, ik wil je even onder vier ogen spreken.' Ik loop naar de deur om de gang op te gaan, maar hij blijft zitten en kijkt me uitdagend aan.

'Hoezo? Wij hebben toch geen geheimen voor je familie?' Weer dat zelfvoldane glimlachje.

Ik sta ondertussen te trillen van woede en wil naar hem uitvallen. Het is dat alle ogen op mij gericht zijn en ik geen scène wil, dat ik me weet te beheersen.

Even is het stil, totdat mijn vader opstaat en zich tot zijn schoonzoon richt. 'Bas, misschien is het beter als jullie bijtijds thuis zijn, zodat de meisjes naar bed kunnen. Floor voelt zich vast ook beter als zij nog wat tijd voor zichzelf heeft.' Hij heeft zijn servet in de hand en maakt een ongemakkelijke indruk.

'Als Floor nog wat tijd voor zichzelf heeft? Voor zichzelf?!' Ook Bas staat op, maar doet dit abrupter dan hij wilde, waardoor zijn stoel achterover valt.

Ik voel aan alles dat binnen nu en enkele seconden alles aan diggelen gegooid zal worden in bijzijn van mijn familie. 'Bas, hou op! We zijn niet alleen, de meisjes schrikken van je.' Ik probeer tot hem door te dringen, maar het is al te laat.

'Die dochter van jou, Frank, die heeft tijd genoeg voor zichzelf. Die trekt volledig haar eigen plan en denkt aan niemand anders dan aan zichzelf! Want denk niet dat ik de boeman ben alleen maar omdat ik nog niet naar huis zou willen. Ik denk dat het tijd wordt dat jullie je dochter gaan zien als de lesbo die ze is. Floor is een pot van het zuiverste water!' briest hij.

Ik sta als aan de grond genageld. Iedereen kijkt naar me. De tranen rollen over mijn wangen en ik weet geen woord uit te brengen.

'Ja, dat is nou nog eens een nieuwtje, vind je niet? Floor Mulder, de psychologe, de lesbo in de kast. Floor Mulder, mijn lesbische echtgenote die tijd nodig heeft uit te zoeken wat ze voor haar ex-vriendin voelt.' Bas maakt een wild armgebaar.

Mijn moeder slaat haar handen voor haar mond en in mijn ooghoek zie ik hoe het servet van mijn vader op de grond dwarrelt.

'Hoe kun je?' Meer weet ik niet uit te brengen. Ik schud mijn hoofd en kan hem alleen maar met stomme verbazing aankijken.

'Schatjes, jullie papa heeft een beetje veel bier gedronken en maakt rare grapjes. Kom maar, lieverds. Dan gaan we boven in opa en oma's bed tv kijken.' Andrea heeft als enige de tegenwoordigheid van geest om aan de kinderen te denken die zojuist dit alles hebben meegemaakt. Ik zie de tranen in Lucy's ogen als mijn schoonzus de meisjes aan de hand mee naar boven neemt.

Het lijkt alsof de tijd stilstaat als Bas mij met een woedende blik aankijkt. Hij loopt me voorbij en slaat de voordeur met een klap dicht. Niemand die iets zegt, niemand die de schok van dit nieuws zo snel verwerken kan. Zelfs niet tante Hennie die mij verschrikt aankijkt.